

УДК 796

Лаповець І. – ст. гр. Б-21

Гусятинський коледж Тернопільського національного технічного університету імені Івана Пулюя

ДЕФЛІМПІЙСЬКИЙ СПОРТ

Науковий керівник: викладач-спеціаліст Шевчук Н.А.

Дефлімпійський спорт є повноцінною складовою Олімпійського руху інвалідів. Більше того, саме спортивні заняття і змагання глухих були підґрунтям розвитку сучасного спорту інвалідів. Перші спроби залучення інвалідів з вадами слуху до спорту були здійснені ще в ХІХ столітті, коли у 1888 році в Берліні було засновано перший спортивний клуб для глухих, а Перші "Олімпійські ігри для глухих" було проведено у Парижі (Франція) з 10 по 17 серпня 1924 року. Міжнародний Спортивний Комітет глухих (МСКГ) спільно з іншими організаціями брав участь у створенні Міжнародного Координаційного Комітету, Міжнародного спортивного фонду інвалідів, Міжнародного Паралімпійського Комітету. Проте, у 1993 р. на конгресі Міжнародного Спортивного Комітету глухих (МСКГ) у Софії (Болгарія) було поставлено питання або про вихід з Міжнародного Паралімпійського Комітету, або припинення ігор глухих та участь у Паралімпійських іграх. Міжнародний Спортивний Комітет глухих залишився членом МПК, але прийняв рішення про продовження проведення Всесвітніх ігор глухих та недоцільність участі глухих у Паралімпійських іграх. Недоцільність участі у Паралімпійських іграх обґрунтовувалася тим, що глухі вважають себе не інвалідами, а частиною культурної та мовної меншості людства - здоровими людьми без фізичних та психічних ушкоджень; змагання глухих спортсменів проводяться за тими ж спортивним правилам як і у здорових спортсменів, за винятком деяких змін технічного характеру (дії арбітрів повинні бути чітко видимими, наприклад, світловими сигналами). Крім того, на Паралімпійських іграх глухі спортсмени мали змагатися не з іншими інвалідами, а з спортсменами своєї міжнародної федерації.

Вперше на міжнародній арені національна збірна дебютувала на 17 Всесвітніх іграх глухих у 1993 році, які відбулися у Софії, де завоювала 8 нагород (2 — золоті, 4 — срібні та 2 — бронзові). Через чотири роки, на 18 Всесвітніх іграх глухих, що проходили у Копенгагені (Данія), українські спортсмени викликали цілий фурор, здобувши п'ять — золотих, десять — срібних і п'ять — бронзових медалей та встановивши чотири світові рекорди.

За вісім років українські спортсмени завоювали 143 нагороди (46 — золотих, 54 — срібні та 43 — бронзові). 19 спортсменам присвоєно звання «Заслуженого майстра спорту», 36 — «Майстра спорту України міжнародного класу», 60 — «Майстра спорту України».

На 19 Дефлімпійських іграх, які відбулися у Римі у 2001 році, українські спортсмени здобули 32 медалі (12 — золотих, 12 — срібних та 10 — бронзових), встановивши 4 світові рекорди і посівши четверте загальнокомандне місце серед 85 країн-учасниць.

На 20-тих літніх Дефлімпійських іграх, які пройшли з 5 по 16 січня 2005 року в австралійських містах Мельбурн і Баллараті українська збірна зайняла перше місце в загальнокомандному заліку, завоювавши 52 медалі (21 золоту, 17 срібних і 14 бронзових) і випередивши команди з Росії, США і Китаю.